

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 518/2014

10.06.2014. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.М., због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката И.Т., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К 10/2013 од 27.05.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4366/13 од 23.01.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а дана 10.06.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К 10/2013 од 27.05.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4366/13 од 23.01.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку К 10/2013 од 27.05.2013. године окривљени Д.М. оглашен је кривим због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од једне године. На основу члана 85. КЗ-а првостепеном пресудом је окривљеном изречена мера безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности и то оснивања предузећа и других привредних субјеката, руковођење истима, располагања имовином предузећа и обављања делатности и промета робе у трајању од две године од дана правноснажности пресуде. На основу члана 91. и 92. КЗ-а окривљеном је изречена и мера одузимање имовинске користи прибављене кривичним делом и то у износу од 2.267.722,00 динара, а окривљени је обавезан да на име прибављене имовинске користи плати износ од 2.271.722,00 динара уплатом у буџет Републике Србије у року од 30 дана, по правноснажности пресуде, под претњом извршења. Првостепеном пресудом окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка и то на име паушала износ од 40.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 591.189,00 динара, у року од 30 дана од правноснажности пресуде, под претњом извршења. Оштећено предузеће К.п. из П. и предузеће ИГТ Ч. су ради остваривања имовинско-правног захтева упућени на парницу, те је одлучено да

могу захтевати намирење имовинско-правног захтева из одузете имовинске користи, ако покрену парницу у року од шест месеци од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4366/13 од 23.01.2014. године делимичним усвајањем жалбе окривљеног Д.М. укинута је првостепена пресуда, само у погледу одлуке о висини трошкова кривичног поступка и у том делу предмет је упућен истом суду на поновно одлучивање, док су жалба окривљеног у преосталом делу као и жалба његовог браниоца, одбијене као неосноване и првостепена пресуда у преосталом делу потврђена.

Против ових пресуда бранилац окривљеног Д.М., адвокат И.Ћ. благовремено је поднео захтев за заштиту законитости због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а и члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд донесе пресуду о усвајању захтева којом ће укинути првостепену и другостепену пресуду и предмет вратити на суђење другостепеном суду уз наредбу да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем, да се извршење правноснажне пресуде одложи у смислу члана 488. став 3. ЗКП-а као и да се о седници већа обавесте окривљени и његов бранилац.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, налазећи да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, због чега их није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, уз примену члана 604. ЗКП-а, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац окривљеног Д.М. у захтеву за заштиту законитости наводи да је првостепени суд на штету окривљеног учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а, јер је повредио објективни идентитет између оптужбе и пресуде у погледу начина извршења предметног кривичног дела тако што је у изреци пресуде навео да је окривљени преузео дуг према предузећу ИГТ., док се оптужницом окривљени теретио да је од предузећа ИГТ. робу купио. Према наводима захтева исту битну повреду одредаба кривичног поступка првостепени суд је учинио и у погледу времена извршења кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, јер је суд окривљеног огласио кривим да је у периоду од 2005. до 16.05.2007. године преузео дуг према предузећу ИГТ. из Ч., док су уговори о преузимању дуга закључени 24.05.2007. године, дакле, изван временског периода дефинисаног пресудом као време извршења кривичног дела, па је првостепени суд окривљеног огласио кривим за радњу извршену након наведеног периода.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи браниоца окривљеног да је у нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а (члан 368. став 1. тачка 8. ЗКП-„Службени гласник РС“, бр. 58/04 ...76/10, важећи у време доношења првостепене пресуде), неосновани. По налажењу овог суда наведеном изменом описа начина извршења предметног кривичног дела у односу на онај који је дат у оптужници, није измењен предмет оптужбе, с`обзиром да је такав чињенични опис дела у пресуди остао у границама суштине дела описаног у оптужном акту, а наведене измене су у складу са чињеничним стањем утврђеним на главном претресу и то на основу налаза и мишљења комисије вештака, одбране окривљеног и исказа сведока З.Н. и А.Г., у вези са чим је првостепени суд дао разлоге на страни 25 образложења пресуде и с`тога не представљају прекорачење оптужбе у смислу повреде њеног објективног идентитета, нити су од утицаја на другачију правну оцену дела окривљеног, имајући при том у виду да је суд овлашћен да прецизира опис дела дат у оптужном акту ако се чињенично стање на главном претресу измени, а остане у оквиру радње чињеничног описа дела у оптужењу.

По оцени овога суда, нема повреде објективног идентитета између оптужбе и пресуде ни у погледу времена извршења кривичног дела. Наиме, у измењеној оптужници Кт 15/07 од 15.05.2013. године као период извршења кривичног дела за које се окривљени терети, наведено је време од 15.11.2004. до 16.05.2007. године, док је у изреци првостепене пресуде обухваћен период од 2005. до 16.05.2007. године из чега произлази да је у изреци пресуде наведен краћи временски период у односу на онај који је означен у оптужници, тако да је наведена измена у изреци пресуде учињена у корист окривљеног. Чињеница што су уговори о преузимању дуга формално закључени 24.05.2007. године, по оцени овог суда, не упућује на закључак да је дошло до прекорачења оптужбе у погледу времена извршења кривичног дела. Наиме, по оцени овога суда за време извршења кривичног дела од значаја је временски период када је окривљени искоришћавањем и прекорачењем граница својих службених овлашћења прибавио себи противправну имовинску корист, предузимајући радње извршења дела па у оквиру тога и преузимање дуга што је време које је и наведено у чињеничном опису дела датом у изреци пресуде, при чему је за ову одлучну чињеницу ирелевантно када су наведени уговори о преузимању дуга и само формално накнадно закључени, као покриће за раније договорено преузимање дуга, па се самим тим захтевом браниоца окривљеног неосновано побијају наведене пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а.

Надаље, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног неосновано побија правноснажну пресуду и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а (члан 368. став 1. тачка 10. ЗКП, важио у време доношења првостепене пресуде), указивањем да је комисија вештака свој налаз и мишљење засновала на изјави сведока из истражног поступка, која није прочитана на главном претресу, као и да представници тих предузећа нису саслушани пред судом, па је самим тим, пресуда, према наводима захтева, заснована на доказу на коме се према одредбама ЗКП-а није могла заснивати.

Наиме, по налажењу Врховног касационог суда из списка предмета је видљиво да је налаз и мишљење комисије вештака од 20.02.2012. године заснован на пажљивој анализи и увиду у писану документацију, на документацији коју је вештацима окривљени сам достављао, на пословној документацији и пословним књигама предузећа А., те бројним писаним документима као и изводима из пословних банака, књиговодственим извештајима и другим писаним доказима, те да је исти дат према оцени нижестепеног суда у складу са правилима вештине и науке, због чега се, по налажењу овога суда правноснажне пресуде не заснивају на доказу на коме се по одредбама ЗКП-а пресуде не би могле заснивати.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и на основу члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.